

Jesús Galilea entrevista Pere Miró

*Director de Relacions amb els Comitès
Nacionals Olímpics del CIO*

Camí del lloc en què hauria de fer l'entrevista al meu personatge, repassava mentalment algunes de les preguntes que desitjava fer-li, encara que resulta que, quan arriba el moment, no les fas per prudència; les fas de forma diferent a com les havies calculat o acabes per improvisar sobre la marxa. El que crec que és fonamental en una entrevista és aconseguir un cert grau de complicitat entre l'entrevistat i l'entrevistador, o si no, es pot caure en un fred i protocol·lari intercanvi de preguntes i respostes més o menys gastades.

Sense cap dubte, entre Pere Miró i jo hi havia hagut moltes coincidències i també algunes discrepàncies, però això sempre és bo. Hi havia també records comuns, moments d'íntima confessió de sentiments i, sobretot, una bona amistat.

Pere Miró m'havia succeït en la direcció de l'INEF de Barcelona —encara que després dels mandats de Paco Seirul-lo i Joan Antoni Prat— i crec que la seva tasca al capdavant de la institució va sorprendre a molts. Des del lloc de segon professor de natació, saltar a la direcció de l'institut i fer-ho bé, malgrat les dificultats externes i internes, crec que és tot un èxit.

De la direcció de l'INEF, Pere Miró va passar a ocupar un lloc important en el Comitè Organitzador dels Jocs Olímpics de Barcelona i d'allà a Lausanne, al Comitè Internacional Olímpic. Era el camí professional de vertigen d'un home d'aspecte juvenil, però amb una gran personalitat.

Les meves divagacions sobre el personatge es van acabar quan, assegut davant d'ell, com molts altres cops en el passat, vaig disposar-me a fer-li una entrevista.

Quan ens vam trobar, després de tant temps, era inevitable parlar de l'INEF; al cap i a la fi, aquesta institució va ser, durant molts anys, un punt de trobada mutu. El fet d'haver-la dirigit tots dos, encara que en èpoques i circumstàncies diferents, dóna un caire de complicitat sobreafegit.

Jesús Galilea Ara, *des de la distància, tant en el temps com en l'espai, què és el que més trobes a faltar i què és el que desitjaries esborrar del teu record?*

Pere Miró El que més trobo a faltar és el contacte diari amb els alumnes, que segueixo considerant com un dels compromisos més exigents que he trobat. Pel que fa a esborrar del meu record, res, ja que, malgrat haver viscut alguns moments difícils, i inclús conflictius, de tots ells he obtingut aprenentatges molt importants.

J.G. *Tu saps d'antigues discrepàncies, inclús de clars enfrontaments sobre quina hauria de ser la filosofia dels INEF. Consideres que aquests han assolit ja una clara definició dels seus objectius? I també, amb la perspectiva universalista que t'atorga la teva integració en el CIO, quin creus que pot ser el paper dels INEF o centres semblants en la societat espanyola, i mundial per descomptat?*

P.M. L'esport ha adquirit una importància de primer ordre en la nostra societat de finals del segle xx i totes les previsions indiquen que continua en augment. L'educació física, en gran part a causa d'aquest impuls, es troba en un camí semblant i, com a conseqüència d'això, els INEF i centres semblants es van fent primordials a tot el món. Objectius? Si parlem des d'un punt de vista mundial, és gairebé impossible plantejar-se el tema de forma genèrica. Cada país té diferents punts de vista pel que fa a això, segons les seves necessitats. L'aspecte comú és l'augment de qualitat dels resultats –en l'àmbit que sigui– que els INEF, com a centre superior, han d'aportar.

J.G. *Tornem enrera, al teu pas per l'INEF de Barcelona. Durant el teu mandat com a director va sorgir, encara que només fos entre bastidors, una ambiciosa idea: caminar tots cap a una, anomenem-la, "Universitat de l'esport" que englobés la totalitat de la docència i la investigació en matèria esportiva, sota una unitat estructural i d'objectius. Per què creus que no va poder ser una realitat?*

P.M. Els INEF, i el nostre particularment, acabaven de superar una etapa de canvis molt importants, que, probablement necessitaven consolidació i maduració abans d'emprendre altres empreses.

J.G. *Certament, el clima en aquells moments pot ser que no fos el més propici; al marge que la capacitat decisòria*

no estava a les nostres mans i també, perquè no ho teníem molt clar. Ara bé, amb l'experiència actual, seria encertat intentar-ho?

P.M. Com abans et comentava, no hi ha models únics en el món sobre centres superiors d'educació física i esport. En molts països, certament, aquests centres agrupen i coordinen la docència i la investigació en tots els àmbits.

J.G. *Bé, passem pàgina i acostem-nos a la teva feina actual. No puc evitar explorar la teva visió personal sobre l'esport en general, sobretot perquè el teu currículum esportiu ve des de sota per, en successives etapes de la teva vida, anar ascendint nivells fins on estàs ara. Creus que el teu pas pel Comitè Organitzador dels Jocs Olímpics de Barcelona i la teva posterior incorporació al CIO han condicionat d'alguna manera la teva visió de l'esport?*

P.M. Jo no diria que l'han condicionat, sinó que l'han enriquit, ja que han permès observar-lo des de perspectives i punts de vista molt variats.

J.G. *Malgrat tot, i sense posar en dubte aquesta possibilitat d'enriquiment personal –sobretot en un home de les teves característiques– el contacte i la dedicació del CIO a l'esport d'alt nivell sembla que estaria més a prop de l'ajut estatal, donant per descomptada la necessitat d'aquesta en la majoria de països a l'esport-espectacle, que a l'esport-pràctica. Tinc raó?*

P.M. Al contrari, la meua opinió és que són totalment complementaris i es necessiten. Crec que avui en dia no es pot entendre l'esport sense analitzar els estrets vincles educatius, socials i econòmics que enllacen tots els diferents àmbits de la pràctica esportiva existents.

J.G. *Insistent en el tema, consideres que el professionalisme desmesurat i el monumentalisme de l'espectacle esportiu perjudiquen l'esport modest, a aquell que no surt en el mitjans de comunicació, a aquell que es practica per pura afició? I també, poden fer perillar ambdós "ismes" la pròpia essència dels Jocs?*

P.M. Està demostrat que els grans espectacles esportius són una forma de motivació per fomentar la pràctica a tots els nivells. Evidentment, tots els excessos són dolents i el "professionalisme desmesurat" i el "gegantisme" presenten en els seus extrems uns perills potencials –ja

ENTREVISTA

coneguts– que cal neutralitzar perquè puguin seguir generant un influx positiu cap a la pràctica esportiva general.

J.G. *Personalment, he tingut sempre un dubte, que el meu limitat coneixement del que succeeix en d'altres països m'impedeix aclarir, ja que no puc establir comparacions: ¿seria més positiu per a l'esport en general la dependència dels comitès nacionals olímpics que la d'un departament ministerial o semblant?*

P.M. En el món hi ha experiències de tot tipus i hi ha comitès nacionals olímpics responsables de la política esportiva global en certs països. Jo diria que no hi ha models màgics, sinó treball eficient, que en la majoria de casos està basat en la voluntat de cooperació entre tots els ens implicats.

J.G. *Estem d'acord, però el problema està en saber quin és el nivell de valoració de l'esport i com s'entén aquest pels diferents "ens implicats". En fi, deixem per una altra ocasió el tema i passem, si et sembla, a parlar de temes relacionats amb l'olimpisme. Avui en dia, el "doping" sembla una de les majors preocupacions del CIO o, almenys, el que més s'aireja a través dels mitjans de comunicació. ¿No creus que pot ser més preocupant el mercantilisme que acompanya uns Jocs, els excessos nacionalistes, la influència –diríem decisiva– de la televisió i altres molts defectes que tu estàs en immillorables condicions per conèixer i jutjar?*

P.M. El "doping" és, segons el nostre parer, un dels majors problemes, potser el més gran, amb el qual l'esport s'enfronta avui en dia. El "doping" és la pitjor de les trampes cap als altres cap a un mateix, i aquesta segona part és encara més dura que la primera, ja que l'usuari permanent d'aquests productes s'està estafant part de la seva vida futura. O sigui, l'antítesi dels principis bàsics que mouen l'esport i, especialment, l'olimpisme. El CIO ha estat pioner en aquesta lluita, cada cop més aferrissada, i hi continuarà invertint tots els esforços possibles.

J.G. *Com a metge, estic completament d'acord i em satisfà aquesta especial sensibilitat del CIO cap a aquest obscur tema, però crec que s'hauria de parar més atenció en els altres problemes esmentats o per esmentar. Però, seguim: la teva passada experiència com a director adjunt d'esports del CIO, crec que et dona autoritat per*

respondre a la següent pregunta: quins criteris segueix el CIO per incorporar o rebutjar especialitats esportives en el programa olímpic?

P.M. Hi ha molts factors importants que cal considerar, però sens dubte, el grau de popularitat, difusió i pràctica en l'àmbit mundial és un dels més importants.

J.G. *Uns Jocs de moltes disciplines o un Jocs més selectius?*

P.M. Uns Jocs universals amb una participació limitada que permeti una organització eficient –avui en dia deu mil atletes per als Jocs d'estiu i dos mil per als d'hivern– i amb un programa equilibrat quant a interès universal i preservació dels valors olímpics.

J.G. *¿Uns Jocs amb la finalitat de ressaltar la imatge de la ciutat i també d'un Estat, o uns Jocs que serveixin d'examen final del que un país ha treballat en favor de l'esport i, sobretot, d'una seriosa aposta de futur?*

P.M. Uns Jocs que, a més d'aportar els valors olímpics i esportius que s'esperen, serveixin per millorar la situació de la ciutat, la regió i el país que els organitza i, en especial, les seves estructures esportives.

J.G. *Si particularitzem, i amb el risc de sotmetre't a una pregunta compromesa, creus que a Espanya s'està donant resposta a les expectatives i esperances que els Jocs olímpics de Barcelona havien alimentat?*

P.M. Espanya és, en aquests moments, un dels exemples de desenvolupament esportiu més observat i seguit mundialment.

J.G. *Per descomptat, la distància i la proximitat exigeixen ulleres de diferent graduació... M'interessa saber la teva actual situació en el CIO. Quina és, en síntesi, la teva funció com a director de relacions amb els comitès nacionals olímpics?*

P.M. El meu departament intenta facilitar la coordinació i comunicació entre el CIO i els seus 198 comitès nacionals olímpics en tots els nivells.

J.G. *La teva relació, és fàcil i fluida? Són capaços, en general, de renúncies a interessos particulars per fites comunitàries?*

ENTREVISTA

P.M. Treballar amb 198 comitès nacionals olímpics molt diferents culturalment, políticament, econòmicament i, per descomptat, esportivament, no pot ser fàcil en essència, però, per fortuna, tenim una base comuna: l'olimpisme que, al final, sempre unifica interessos.

J.G. *Per acabar, voldria preguntar-te, i perdona la meva indiscreció, ¿el teu futur és a Espanya i, més en concret, a Catalunya o haurem de resignar-nos a la nostra ja inveterada "fugida de cervells"?*

P.M. Suïssa és un país meravellós on ens encanta viure; el CIO és una organització única, en tots els sentits; el meu treball em fascina, especialment perquè puc desenvolupar-lo al costat del president del CIO, Joan Antoni Samaranch –la qual cosa és una experiència impagable– però és clar... Catalunya sempre serà casa meva.

Adéu Pere, seguirem esperant-te a casa.